

En Josep Estany té una empresa immobiliària familiar a Solsona, la seva ciutat natal. De petit, però, feia de pagès amb els seus pares, anava a estudi amb una professora que tenia quaranta-cinc alumnes, i quan va haver après tot el que ella sabia li va tocar ensenyar els més petits fins que, als catorze anys, els seus pares van fer-lo anar a treballar de paleta. Eren temps difícils i calia col·laborar econòmicament a casa, ja que eren deu germans. Li van comprar una bicicleta per anar a treballar a Súria, i cada dia feia vint-i-cinc quilòmetres d'anada i vint-i-cinc de tornada, i cobrava vint-i-sis pessetes per setmana. En aquella època els paletes havien d'aprendre a fer de tot: enguixar, posar rajoles, pintar...

Als vint-i-dos anys, en Josep, que ja s'havia convertit en un professional emprenedor, i amb el seu esperit negociant, va muntar una fàbrica de mosaics, i després va treballar uns quants anys a l'ajuntament de Solsona, com a encarregat d'obres, i en conserva un molt bon record. Una de les obres més significatives en què va treballar en aquella època és la plaça del Camp: **"Es tracta d'una plaça molt gran, en la qual l'artista Manel Casserras va realitzar l'escut de Solsona, i hi vam posar també una font i un monòlit que no sabíem si s'aguantaria dret."**

El nostre interlocutor valora molt aquesta obra perquè, tot i que no tenien massa medis, va quedar molt bé. És clar que, segons ens explica, l'ajuntament de Solsona mai no ha disposat de gaire diners per afrontar totes les obres públiques necessàries; encara hi ha carrers sense pavimentar i fa trenta anys que es va començar un poliesportiu i encara no s'ha acabat. A més, resulta que tampoc no s'ha pogut urbanitzar d'una manera organitzada, perquè hi ha propietaris que no volen vendre uns terrenys que es troben en punts estratègicament necessaris per a la distribució urbanística de la ciutat.

Després d'aquesta etapa, en Josep va treballar uns deu anys d'encarregat general en una gran constructora que encara continua funcionant, i que es va dedicar sobretot a la construcció d'edificis públics, com ara col·legis. Finalment, el 1986, va fundar la Immobiliària Estany, dedicada a la construcció i a la promoció d'habitatges. La part de vendes, però, es troba sota el nom de Carsol, i són quatre socis, el seu fill Manel; el seu nebot Jordi, regidor d'Esports de l'ajuntament; un cosí, en Ramon Seuba, i en Joaquim Valverde, **"que és com si fos de la família"**. Tots són encarregats d'obra i formen una cooperativa. A part, és clar, tenen molts treballadors; en total són trenta-cinc persones.

El municipi de Solsona ha anat tenint un creixement continuat de població des del 1940, causat sobretot per un moviment d'habitants de la comarca cap a la capital, una ciutat de serveis on hi ha hagut sempre un gran nombre de petites i variades indústries -tèxtil, alimentària, fusta- i una tradició important de fires i mercats. Tanmateix, a Solsona no hi ha hagut mai un moviment d'immigració, perquè no hi han hagut mai grans indústries. Això sí, la de la construcció hi està molt desenvolupada, perquè hi ha un nombre

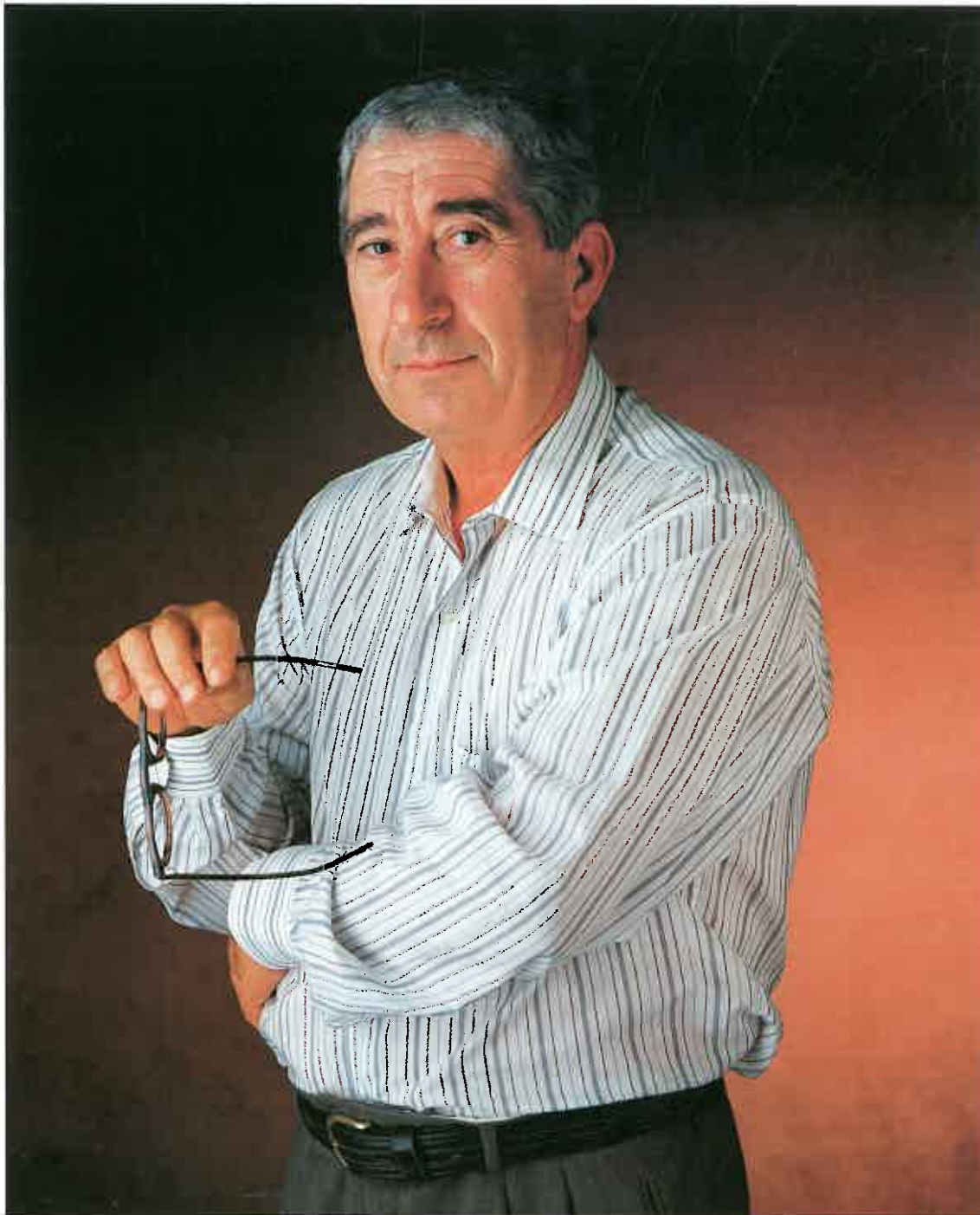
molt elevat de professionals d'aquest sector. De fet, hi ha tants paletes que un trenta per cent ha d'anar a treballar fora del municipi. A més, segons en Josep, sempre s'ha dit que els millors paletes de Catalunya eren de Solsona: **"Potser es perquè som molt tossuts."**

Val a dir ara que abans, per mantenir el creixement sostingut, s'establia com a norma construir uns trenta-cinc habitatges per any; en canvi avui se n'estan fent uns setanta, entre torres, cases i pisos, perquè des de fa uns dos anys que s'estan desenvolupant polígons industrials i això comporta un augment de la població. Quant als preus, un pis de quatre habitacions i dues cambres de bany, de qualitat, pot costar uns tretze o catorze milions. Aquests preus poden semblar increïbles per als ciutadans de Barcelona però, de fet, van en consonància amb el nivell de vida de la comarca, on els sous no són gaire alts.

Com a professional de la construcció i promotor, en Josep s'ha trobat sovint amb discrepàncies amb els arquitectes: **"El jove d'avui dia sempre discuteix. El constructor té un sistema i ell en té un altre, però tots dos han d'afluixar. Els nous arquitectes busquen molt la imatge de la façana, però no es fixen tant en la qualitat dels acabats interiors, que els constructors considerem essencial."** Precisament quant a l'estil, ell prefereix les línies clàssiques, però admet que el modern, si està ben fet, també li agrada molt: **"El més important és la qualitat dels materials i dels acabats, i aconseguir un habitatge còmode i funcional."** Els constructors han d'entendre's també amb les institucions, i com qualsevol altra immobiliària, quan l'empresa d'en Josep presenta un projecte l'ajuntament l'ha de revisar i aprovar. En canvi, el consistori no sempre consulta amb els constructors, per realitzar els plans parcials.

De tota manera, el nostre interlocutor disfruta molt amb la seva feina, i és que a part de construir i vendre habitatges ha desenvolupat projectes de restauració de façanes antigues, la qual cosa li ha donat molta satisfacció. La construcció, segons ell, és una tasca molt creativa i gratificant: **"Sempre estem aprenent perquè surten molts materials nous i modes noves, i això és molt bonic. Jo sempre li dic al meu fill que tota la vida serem aprendents de paleta."** Encara que ha estat sempre autodidacta i independent, en Josep té molts bons records de quan treballava amb el senyor Jaume Garric, un dels primers paletes de Solsona: **"Era un gran mestre."**

El propietari d'Immobiliària Estany, ja es veu, és un apassionat de la seva feina, i té l'esperit jove i entusiasta. També es veu que és un home de casa, perquè quan parla de la seva família demostra que n'està molt orgullós. Per això, aprofitant l'ocasió, ens parla de la seva senyora, la Pilar Ramonet, que és perruquera; del seu fill gran, l'Ernest, que és advocat; d'en Manel, el mitjà, del qual ens diu que és **"un dels encarregats més bons"** que té, i del petit, l'Àlex, que estudia electricitat. I a tots ells en Josep els dedica aquest llibre.

Josep Estany – Solsona (el Solsonès)